

правових заходів подолання правового нігілізму в Україні є розв'язання проблеми корупції. Подолання корупції можливе шляхом реалізації ефективної антикорупційної стратегії, створення та впровадження антикорупційного законодавства й запровадження всебічного громадського контролю за діяльністю державних органів і посадових осіб, а також зрівняння корупції до злочинів проти держави;

7) ефективне проведення демократичних реформ у всіх сферах, насамперед у галузі стабілізації системи державної влади й удосконалення системи державного управління, забезпечення її відкритості, прозорості та контрольованості громадськістю;

8) виховання у громадян високого рівня позитивної правової активності, підвищення правової свідомості, правової та естетичної культури.

Як висновок, варто зазначити, що перелік наведених пропозицій не є вичерпним, проте їх реалізація допоможе значно знизити рівень правового нігілізму в Україні. Значну роль у подоланні проявів правового нігілізму відіграє не лише державна влада, а й саме суспільство, розвиток якого повинен ґрунтуватися на підтриманні правового порядку. Держава ж, у свою чергу, повинна всіляко сприяти підвищенню правової культури громадян і слідкувати за тенденціями розвитку правосвідомості всього населення.

Література

1. Дручек О. В. Правовий нігілізм: підходи до розуміння. Форум права. 2009. № 2. С. 140-144.

2. Іванищук А. А. Актуальне питання подолання правового нігілізму в Україні. Право.ua. 2015. № 2. С. 41-43.

3. Шитий С., Бондаренко А. Причини правового нігілізму та шляхи його подолання в Україні. Підприємництво, господарство і право. 2017. № 2. С. 235-239.

УДК 34:001.12/.18(043.2)

Змієвська А.С., студентка,
Юридичний факультет
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна
Науковий керівник: **Макеєва О.М.**, к.ю.н.

ПРИНЦИПИ ПРАВА У КОНТЕКСТІ РОЗВИТКУ ПРАВОВОЇ СИСТЕМИ

Проблема застосування принципів права в законодавстві України є важливою в наш час. Наша країна рухається в напрямку демократичних

пріоритетів, утвердженню людських цінностей. Тому ця робота є досить актуальною, адже принципи права є не просто ідеями, це постулати та положення, які мають бути покладені в основу права. Розвиток правого суспільства в Україні залежить від цих фундаментальних положень, які гарантують реалізацію інтересів і прав українських громадян. Їх застосування сприяє зміцненню законності і правопорядку, ефективності реалізації права.

Метою роботи є дослідження проблем та перспектив розвитку принципів права в умовах трансформації правової системи. Адже їх вплив допомагає формувати правову свідомість і культуру в громадян України.

Дослідженням принципів права займалися такі провідні науковці як: Колодій А.М., С.С. Алексєєв, Іванов Р.Л., В.В. Копейчиков, І.І. Лукашук, Г.О.Мурашин, М.І. Козюбра, П.М. Рабінович, О.Ф., Скакун, О.О Уварова, М.Г. Александров, Т. Фулей, В.Б. Авер'янов, М.В. Цвік та інші.

Характер держави залежить передусім, на яких принципах заснований правовий порядок. В Україні ці засади закріплені в Конституції зокрема, принцип демократичності (ст. 1), принцип соціально орієнтованої держави (ст.1), принцип верховенства права (ст. 1 та ст. 8), принцип людини як найвищої соціальної цінності в Україні (ст. 3), принцип невідчужуваності прав людини (ст. 20), принцип рівності усіх громадян у їх правах (ст. 21), принцип плюралізму форм власності (ст. 15, ч.1), поваги до права власності (ст.ст. 41,42), принцип вторинності державної влади стосовно людини і народу (ст. 3), принципом розподілу влади, принцип неупередженого та справедливого розподілу суспільних благ (ст. 95) тощо [1].

Теоритично ці фундаментальні ідеї наявні, але на жаль, на практиці це виглядає зовсім по-іншому. Проаналізувавши сьогоденні умови нашого життя, можна сказати, що в Україні наявна тотальна криза всіх сфер життя. Незважаючи на прагнення законодавців, наша країна відстає від розвинених демократичних країн. Принципи права відображаються в дуже узагальненому вигляді. Більшість правників сприймають правові положення диспозитивно, але на сучасному етапі розвитку принципи права – це імперативні вимоги. Принципи права характеризують не тільки сутність, але і зміст права, відображають не тільки його внутрішню будову, статику, але і весь процес його застосування. Принципи права справляють великий вплив на весь процес підготовки нормативних актів, їх видання, встановлення гарантій. Вирішення цієї проблеми залежить від роботи самих науковців, які мають розкрити зміст права через систему вимог. Важливу роль в цьому має відігравати аналіз практики Європейського суду з прав людини.

Правові принципи повинні виконувати роль відправної точки в правотворчій діяльності при розробці та прийняттю нових законів та кодексів та внесенні змін в діючі. Керівництво вимогами принципів права,

їх врахування в процесі формування законодавства і реалізація в нормах галузевого законодавства буде сприяти підвищенню ефективності правотворчої діяльності, забезпечить системність і єдність правових норм. Законодавець повинен постійно вирішувати проблему досягнення оптимального поєднання стабільності правового регулювання та його гнучкості, здатність адекватно регулювати нововиниклі суспільні відносини [2, с. 33].

Якщо законодавець буде ігнорувати принципи права, це призведе до правового нігілізму, існування таких явищ, як колізія правових норм, прийняття так званих «мертвих норм», порушення вимог Конституції. Ефективність принципів права, визначається їхньою дієвістю на практиці. У демократичній системі суспільства вони мають бути орієнтиром для суб'єктів правовідносин. Застосування принципів посадовими особами є сьогоденною проблемою в Україні. Часто їх ігнорування призводить до порушення прав і свобод людини і громадянина.

Вплив європейських демократичних засад змінює тогочасну ситуацію в Україні. Особливо правозастосовчій практиці все частіше правники звертаються до основних принципів, що свідчить про поступове вкорінення їх у нашому суспільстві. Основними напрямками реалізації принципів права при здійсненні судочинства є: застосування правових принципів для усунення пробілів у діючому законодавстві; застосування принципів при винесенні рішення по конкретних справах; наповнення сформульованого законодавцем правового принципу конкретним юридичним змістом; пряма вказівка на невідповідність нормативно-правових актів і конкретних правових норм вимогам принципів права взагалі та галузевих, зокрема.

При розгляді конкретних справ суду необхідно в першу чергу керуватися принципами права. Розглядаючи спір, що виник між конфліктуючими сторонами, суд може і повинен посилатися на принципи права у всіх випадках, а особливо тоді, коли стикається із нерегульованим законом правовідношенням або коли виникає колізія правових норм. Це служитиме запорукою правильного застосування юридичних норм, прийняттю обґрунтованих і законних рішень, оскільки саме через судову практику розкриваються основоположні начала, головні ідеї правової системи, в тому числі й ті, що не знайшли нормативного закріплення в законодавстві [3, с. 133].

Отже, принципи права – це фундаментальні ідеї, що відображають глибинні засади людського буття. Відступ від цих засад, заперечення їх при правотворенні та правозастосовній діяльності загрожують руйнацією права, нищенням демократичних цінностей. Принципи права, які закріплені в Конституції України та кодексах, мають стати вимогою до сучасного українського суспільства. А неухильне дотримання їх створить

в суспільстві атмосферу передбачуваності та стабільності законодавства.

Література

1. Конституція України від 28 червня 1996 року. //Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – 141 с.
2. Осадчук С. С. Застосування принципів права у правотворчому та правозастосовному процесах / С. С. Осадчук // Наше право. – 2015. – № 3. ч. 3. – С. 32–37.
3. Загальна теорія права: Підручник / За заг. ред. М.І. Козюбри. – К.: Ваіте, 2015. – 392 с

УДК 328.184(043.2)

Катещенок Д.А., студент,
Юридичний факультет,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна
Науковий керівник: Єряшов Є.К., ст. викладач

ЛОБІЮВАННЯ В УКРАЇНІ

Сучасний стан України характеризується демократизацією усіх рівнів державного управління до складу яких, вводяться і включаються представники громадських організацій та спілок. Для відстоювання власних інтересів фізичні та юридичні особи мають право приймати участь у вирішенні різноманітних питань, щодо удосконалення рівню їх життя та добробуту. Це відбувається шляхом легального тиску окремою особою чи колом осіб (найчастіше – фінансово-промислових груп) на органи державної влади та їх посадових осіб, що у галузі права та політології отримало назву: «лобіювання». Відповідно інститут лобіювання дозволяє суспільству представляти свої інтереси навіть за відсутності достатніх ресурсів впливу на владу. Державі це допомагає створити безпосередній або опосередкований зв'язок з суспільством, збільшити рівень впливу громадськості на владу, що тягне за собою збільшення довіри до владних органів. Отже лобіювання-це один з небагатьох способів прояву політичної активності людини та громадянина – з однієї сторони, а з іншої, це просування власних інтересів до владних органів. Євроінтеграційна політика України сприяє зростанню попиту на вивчення «лобіювання» як актуальної наукової проблеми у галузі права.

Значення і цінність обраної теми, розглядається перш за все тому, щоб акцентувати увагу на нагальній проблемі «тіньового» лобіювання та на інструментах тиску органів влади, місцевого самоврядування та їх посадових осіб в Україні.

Регулювання лобізму в Україні дуже ускладнене через такий чинник, як відсутність категоріального апарату та повноти розуміння важливості